Conclusie van de Advocaat-Generaal J. Gand van 18 mei 1966[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

De vennootschap Acciaierie e Ferriere di Solbiate werd in 1955 opgericht door Emilio Bertone, die de leiding had van de onderneming „Metalsider" en zijn daarin deelnemende zoon Guido. Bij de oprichting van Solbiate hield Metalsider zich bezig met de handel in metaalwaren en schroot.

Solbiate stelt zich sinds februari 1957 op de verwerking van ijzer te hebben toegelegd; zij deed in ieder geval in de loop van dat jaar voor het eerst aangifte betreffende haar schrootverbruik; zij gaf een beginvoorraad op van 1.300 ton per 1 februari 1957, alsmede een verbruik van 7.866 ton over het tijdvak februari 1957-november 1958. Uit een voorlopige afrekening betreffende deze periode bleek aanvankelijk van een voordelig saldo van 4.090.686 lire, maar bij controle kwam aan het licht, dat zij reeds vóór februari 1957 de ijzerindustrie had uitgeoefend en dat haar schrootverbruik over de periode juni 1956 tot januari 1957 op 2.434 ton en over de periode februari 1957 tot november 1958 op 13.399 ton moest worden gesteld; men deed haar een nieuwe afrekening toekomen, die na onderzoek werd gecorrigeerd. Ten slotte stelde de Hoge Autoriteit het verbruik over beide genoemde tijdvakken op 1.475 onderscheidenlijk 9.102 ton. Op 19 mei 1965 werden twee individuele beschikkingen genomen, waarbij het belastbare tonnage op 10.577 ton werd gesteld en de maatschappij voor een bedrag van 5.882.957 lire werd aangeslagen.

Solbiate wenst nu beide beschikkingen te zien nietigverklaard. In haar beroepschrift draagt zij slechts één middel voor, te weten schending van de artikelen 3, 4, 5 en 6 van de beschikking 2-57 en zij komt op grond hiervan ook slechts tot één enkele vordering. Aanvankelijk verzocht zij U bovendien de algemene beschikkingen 2-57 en 7-63 voor zoveel nodig nietig te verklaren en de zaak naar de Hoge Autoriteit terug te wijzen met last tot restitutie van de ten onrechte geheven bedragen met renten en interesten en veroordeling van het College tot betaling van schadevergoeding. Bovendien stelde zij in verband met haar verzoeken tot nietigverklaring ook de vraag aan de orde, of aan de haar betekende afrekening een definitief of een voorlopig karakter moest worden toegekend; zij verbond hieraan, bijaldien de vraag in eerstbedoelde zin zou moeten worden beantwoord, de conclusie dat zodanige definitieve afrekening — op grondslag van een algemene maatregel van voorlopige aard opgemaakt en alzo op onregelmatige wijze tot stand gekomen — ten aanzien van het College détournement de pouvoir oplevert.

1 — Vertaald uit het Frans.

Nadat de Hoge Autoriteit op bepaalde punten tot niet-ontvankelijkheid had geconcludeerd en zich omtrent enkele andere vragen nader had uitgelaten heeft verzoekster haar bezwaren slechts gehandhaafd met betrekking tot de beide met elkaar samenhangende beschikkingen van 19 mei 1965 en zich ertoe beperkt schending van beschikking 2-57 in te roepen.

De rechtsstrijd speelt zich af binnen duidelijke grenzen. De Hoge Autoriteit heeft verzoeksters beginvoorraad als *aankoopschroot* in rekening gebracht. Solbiate stelde in de eerste plaats, dat in het kader van het vereveningsmechanisme slechts acht mag worden geslagen op overdracht van eigendommen tegen betaling van een bepaalde geldsom, terwijl daarentegen transacties, waarbij een vennootschap haar eigendommen zonder betaling aan een andere, tussen dezelfde personen aangegane, vennootschap overdraagt, buiten beschouwing moeten blijven. Te meer behoort zulks te gelden wanneer een nieuwe onderneming, opgericht door dezelfde beperkte kring van familieleden, voor een opgeheven bedrijf — rechthebbende op genoemde eigendommen — in de plaats komt. Zij betoogt, dat de beide vennoten van Metalsider in 1955 de vennootschap Solbiate hebben opgericht en hun activiteiten als schroothandelaren hebben gestaakt om zich op de ijzerindustrie toe te leggen, waarbij de familie Bertone de beschikking had over de voorraden, die zij als firmanten van Metalsider onder zich hadden.

Verzoekster heeft zich hierna tot opmerkingen van juridische aard beperkt en gesteld, dat uit artikel 4 van verordening 2-57 moet worden afgeleid, dat met de aan het begin van een afrekeningstijdvak aanwezige schrootvoorraad voor de heffing geen rekening mag worden gehouden. Nu de ondernemingen, die bij de inwerkingtreding van het vereveningsmechanisme bestonden, geen heffing behoefden te betalen over uit deze voorraden opgenomen schroot zal men het er, op straffe van schending van het non-discriminatiebeginsel, eveneens voor moeten houden, dat hetzelfde geldt voor ondernemingen, die hun werkzaamheid eerst nadien hebben aangevangen, voorzoveel betreft de voorraden, waarover zij tijdens het versmelten der eerste lading de beschikking hebben.

Er vallen derhalve in verzoeksters betoog drie grondlijnen te onderscheiden; lange beschouwingen behoeven daaraan echter niet te worden gewijd.

1. De particuliere onderneming Metalsider en de N.V. Solbiate zijn in feite één en dezelfde onderneming; de litigieuze 1.300 ton uit eerstbedoeld bedrijf afkomstig schroot behoort gelijkelijk aan laatstgenoemde onderneming toe, zodat de vereveningsbepalingen niet van toepassing zijn.

U huldigt echter terecht het standpunt, dat voor het ondernemersbegrip in de zin van het Verdrag identiteit van de natuurlijke of rechtspersoon (zaken 42 en 49-59 — Snupat, Jurisprudentie, Deel VII, blz. 107) bepalend is. Een particulier bedrijf en een vennootschap op aandelen, die beide rechtspersoonlijkheid hebben, kunnen niet een zelfde

onderneming in de zin van het Verdrag zijn. Dit zelfde geldt van de „beperkte kring van familieleden", waarvan verzoekster spreekt; aan haar mogelijke sociologische realiteit kan zij geen aanspraken op erkenning rechtens ontlenen.

Nu derhalve de zelfstandigheid van beide ondernemingen vaststaat moet Solbiate's beginvoorraad als „aankoopschroot" worden beschouwd, zelfs al zou betaling in geld achterwege zijn gebleven. De term aankoop wordt hier in feite slechts gebezigd om schroot van vreemde herkomst van „eigen schroot" te onderscheiden.

2. In de tweede plaats zou hier volgens verzoekster van niet-belastbare voorraden sprake zijn.

Al het op de markt betrokken aankoopschroot — voorzoveel niet aan derden verkocht of afgestaan — is, in voege als voorzien in artikel 3 van beschikking 22-54 en in de artikelen 2 en 3 van beschikking 14-55, aan verevening onderworpen zodra de koper het heeft ontvangen. Aangezien een deel dezer aankopen niet terstond verbruikt, doch bij de voorraden gevoegd wordt, moet worden vermeden dat zij bij versmelting opnieuw worden belast. Daarom bepaalt artikel 4 van de beschikking 2-57, dat het verbruikte aankoopschroot voor de vereveningsheffing moet worden berekend door voor ieder afrekeningstijdvak van het totale verbruik de hoeveelheid, waarmede de voorraden zijn verminderd, af te trekken.

Het litigieuze schroot is nu „verbruikt" en was „aangekocht" in de zin der vereveningsbeschikkingen. Verzoeker heeft het later, toen zij haar eerste aangifte deed, ondergebracht in de kolom „voorraden op de eerste dag der maand", maar het stond haar niet vrij zich van deze aanduiding te bedienen om aldus de term „ontvangen aankoopschroot" (i.e. belastbaar schroot) te vermijden. Wanneer verzoekster zich er bij repliek op beroept, dat het hierbedoelde schroot reeds ter beschikking van Metalsider stond toen het vereveningsmechanisme in werking trad, is zulks een volmaakt gratuite bewering, waarvoor geen enkel bewijs is aangevoerd; bovendien ware zulks geheel zonder belang, aangezien Metalsider en Solbiate twee verschillende ondernemingen zijn.

3. Voorts zouden ondernemingen, die hun bedrijfsuitoefening aanvingen na de inwerkingtreding van het vereveningsmechanisme het slachtoffer van discriminatie zijn, aangezien hun voorraden bij ontvangst worden belast, terwijl voor oudere ondernemingen gunstiger bepalingen golden.

Deze verschillende behandeling is gemakkelijk te verklaren. Ondernemingen, die reeds bestonden toen het mechanisme in werking werd gesteld, betaalden een marktprijs, waarop de verevening in geen enkel opzicht van invloed was; de anderen genoten bij het doen van hun schrootaankopen de aan de verevening verbonden voordelen. Gezien de ongelijke feitelijke omstandigheden is van discriminatie geen sprake.

Anders dan Solbiate stelt heeft de Hoge Autoriteit door verzoeksters beginvoorraden te belasten noch een fout begaan, noch beschikking 2-57 geschonden.

Wij concluderen derhalve :

— tot verwerping van het beroep

en

— tot verwijzing van verzoekster in de kosten.